טיירון האיום

הנס וילהלם

בולנד היה דינוזאור קטן. הוא חי עם אבא ואמא שלו ביער-עד גדול ולח.

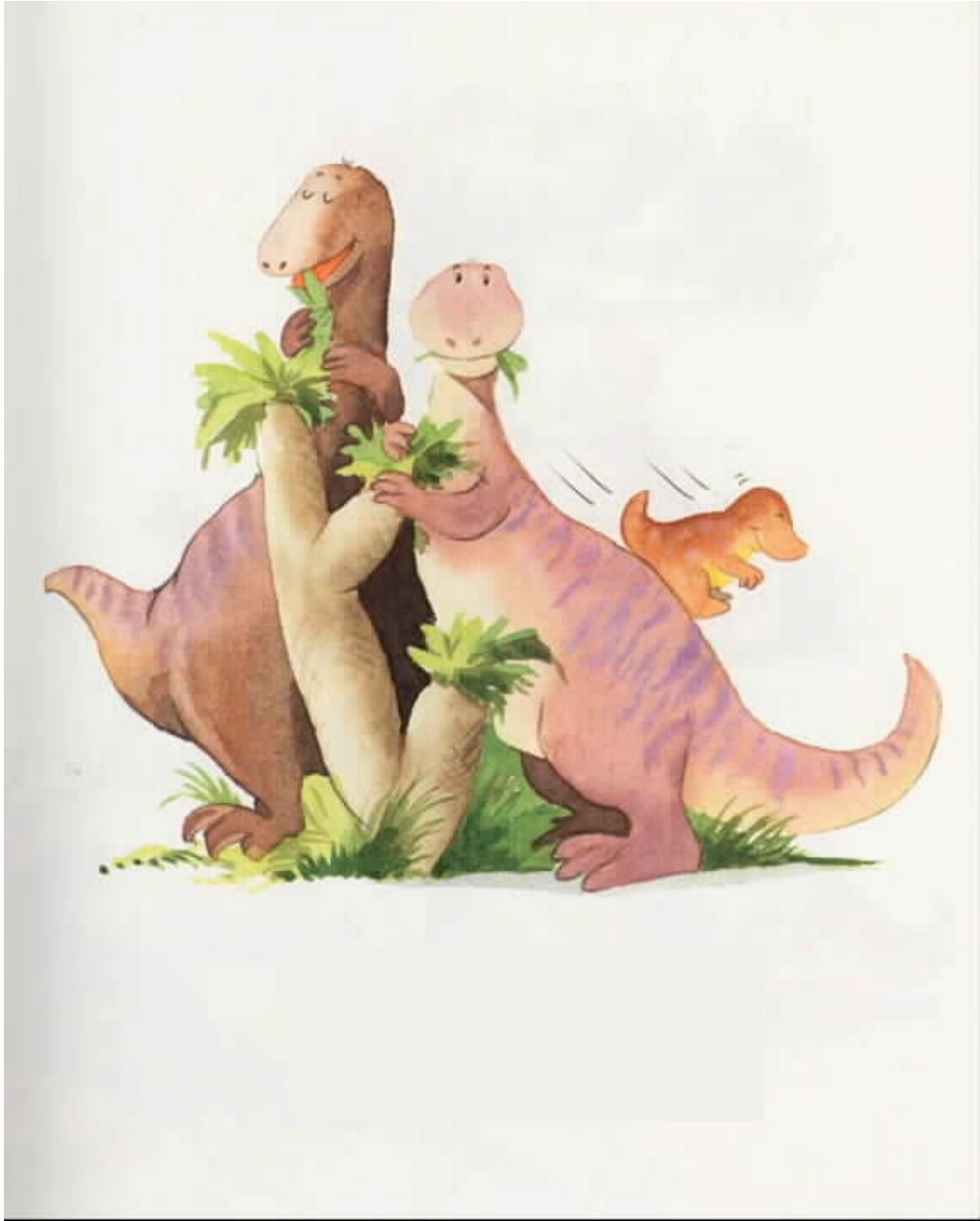

הם שיחקו כל הימים ובולנד התיידד עם כולם, פרט לאחד..

ילדי דינוזאורים רבים חיו בסביבה.

שמו היה טיירון, או, כפי שקראו לו,
טיירון האיום. הוא היה ילד בעצמו,
אך גדול וחזק יותר מכל האחרים.
הוא היה בריון ממש, אם יכול להיות
כזה. למעשה הוא היה הבריון
הראשון בעולם!

טיירון אהב במיוחד להציק לבולנד. הוא הכה אתו והתגרה בו וגנב את הכריכים והממתקים שלו.

בולנד השתדל לא להתקרב לטיירון, אך לאן שלא הלך טיירון חיכה לו.

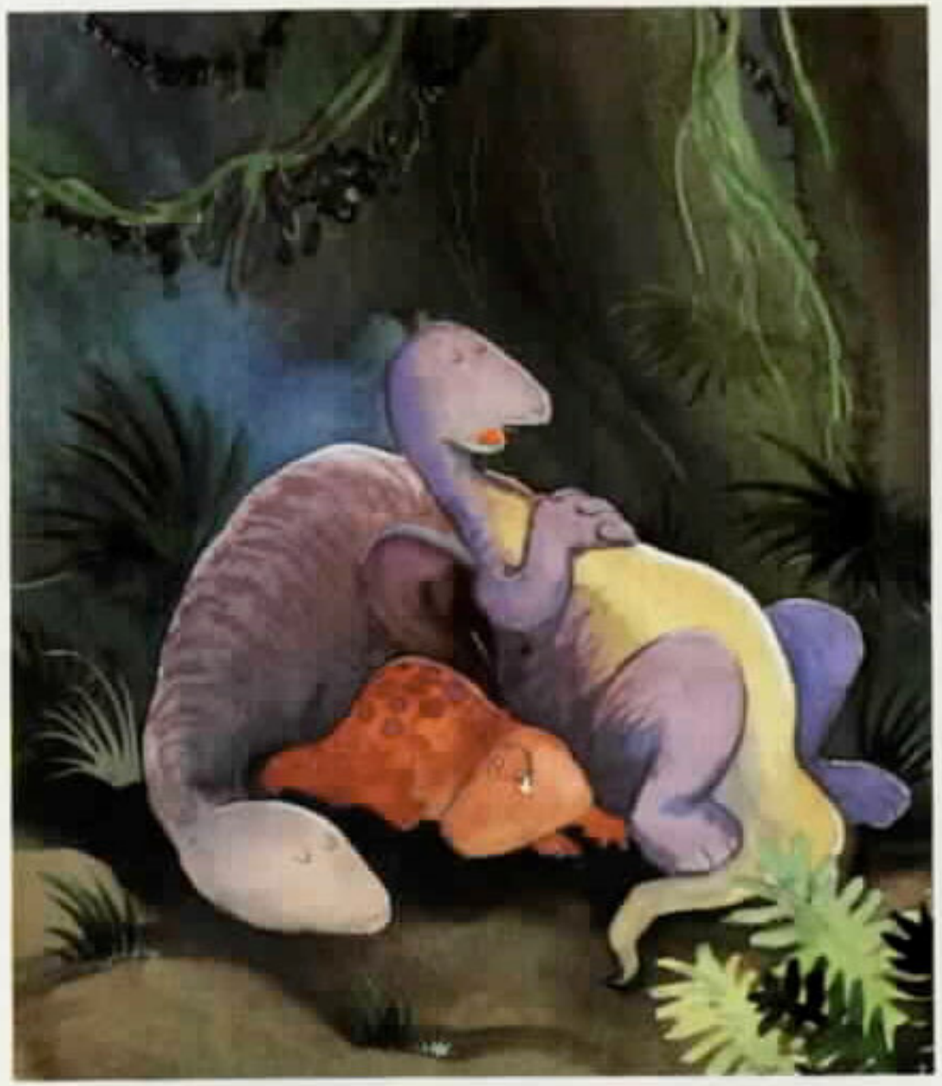

בולנד בקושי יכול היה לישון בלילה. הוא חשב כל הזמן איך להתרחק מטיירון. וזה נראה חסר תקווה.

חברים של בולנד ניסו לעזור. "אתה צריך להתיידד אתו" אמר לו טרי יום אחד.
"זה לא פשוט כל כך" ענה בולנד "איך אתה מתיידד עם אחד שמציק ומתגרה בך כל הזמן?"
"תן לו מתנה, ותראה שאתה מחבב אותו" אמר טרי.

אחר הצהריים חיפש בולנד את טיירון.
"הנה" אמר בקול נעים "יום חם היום.
חשבתי שאולי תרצה לאכול גלידה."
טיירון הביט על בולנד רגע אחד, ואז
אמר בחיוך אווילי "גלידה בשבילי?
כמה יפה."

"הה-הה-הה!" צחק והלך לו. בולנד שמע עוד הרבה זמן את צחוקו המהדהד ביער.

למחרת סיפר בולנד את מה שקרה לסטלה, חברתו.
"אתה לוקח זאת יותר מדי ברצינות" היא אמרה "אל תשים לב לבריון זה כשהוא מתגרה בך. תישאר אדיש. רק זה הוא יבין."
"לא קל להישאר אדיש כשמפחדים" ענה בולנד "אבל אנסה."

הוא תפש את הגביע ואז הפך אותו ושפך על ראשו של בולנד.

בפעם הבא כשבולנד פגש את טיירון,
הוא נשאר אדיש.
"הי, ראש לטאה!" קרא טיירון
כשבולנד עבר לידו "מה עם הכריך
שלי?"
בולנד ניסה לא לשים לב עליו וגם לא
ברח. רק המשיך ללכת.

כשידידי בולנד שמעו מה עשה טיירון, כעסו מאוד.
"זה הזמן להחזיר לו" אמר סטגו "טיירון הטריד אתך מספיק. אתה צריך להראות לו כי גם אתה דינוזאור. תוכל לנצח אותו בקרב. לטיירון יש רק פה גדול.
גם בולנד כעס "אתה צודק!" אמר "אולי עלי להיאבק אתו ולגמור את השטויות אחת לתמיד."
"אז כדאי עכשיו" אמר סטגו וארבעת החברים הלכו לחפש את טיירוו.

"אני חושב שאצטרך לדאוג לכך בעצמי" אמר טיירון ודרך ברגלו על זנבו של בולנד עד שזה נכנע ונתן לו את הכריך.

בולנד נעמד מול טיירון האיום. "שמע
בריון" אמר "מספיק הטרדות. בוא
ונאבק!"
טיירון הביט עליו וחייך
"טוב" אמר "אם זה מה שאתה רוצה."

אבל בולנד לא רצה. "צריכה להיות דרך להכניע את הבריון" חשב.
כשהירח עלה לשמיים והכוכבים התחילו לנצנץ הוא עדיין חשב.
ופתאום התחיל לחייך.
"זהו זה" אמר לעצמו.

זה היה מאבק קצר מאוד. לבולנד הקטן לא היה כל סיכוי.
"אני מצטער" אמר סטגו "זה לא היה רעיון טוב. מוטב שתוותר. יש בריונים שלא ניתן להתגבר עליהם וצריך ללמוד לחיות עם זה, אם אתה רוצה ואם לא."

למחרת הוא לקח את הכריך שלו ויצא, כרגיל,
ליער-עד. לא עבר זמן רב עד שפגש את טיירון.
"עוד נגיסה בשבילי?" זעק טיירון "אני מקווה
שזה משהו טעים!" הוא חטף את הכריך מידו של
בולנד ובלע את כולו מיד.
בולנד המשיך ללכת מהר, כמה שרק יכול היה.
ופתאום שמע זעקת אימים.

"אאאגגגחחח!" זה היה קולו של טיירון.
להבות אימים יצאו מפיו.
"עזרו לי, אני נשרף!" הוא קרא "אני עומד למות! אני מורעל. עזרו!!!! עזרו!!!"

"שטויות" אמר בולנד בצחוק "זה רק כריך. לא תיארתי לעצמי שאתה כל כך רגיש. אני דווקא אוהב כריכים עם פלפל חריף וסחוג. חבל שאינך אוהב זאת."
הוא הסתובב והשאיר אחריו את טיירון זועק וגונח.

מאז טיירון השתדל להתרחק מבולנד.
ובולנד שיחק עם חבריו במשך כל הימים
ביער-עד הלח ויכול היה להירדם בשקט
גמור בלילות.

כששנים רבות מאוחר יותר המדענים מצאו את טיירון האיום, הוא נראה קצת שונה..
אבל עדיין היה לו העווי על הפנים.